

Nagyiéknál látogatóban

Írta: **Alelie Camitan-Coronel**
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Indonéziában játszódott.

Ernesto egy másik inget is betett a táskájába. Körülnézett a szobában. Mi mást kell még magával vinnie? Meglátta a Mormon könyvét az asztalon. Arról nem feledkezhet meg!

Nyári szünet volt. Ernesto családja Nagyiékhoz készülődött látogatóba. Ernesto nagyon izgatott volt, hogy láthatja a nagyszüleit.

Amikor megérkeztek, Nagypapa megölelte Ernestót. „Annyira örülök, hogy itt vagy!”

„Hiányoztál!” Nagymama is mosolygott, és ő is megölelte Ernestót.

„Már nagyon-nagyon vártam ezt a napot! Szeretünk látogatóba jönni hozzátok” – mondta Ernesto.

„Menjünk be! – javasolta Nagypapa. – Nagyi az összes kedvenc ételedet el fogja készíteni.”

Ernesto Nagyiékkal együtt bement a házba. Annyira izgatott volt, hogy együtt lehet velük.

Másnap reggel Ernesto főtt rizs illatára ébredt. Anya és Nagyi sürgölődtek a konyhában.

Mindkettőjük arcára nyomott egy puszit. Aztán kiszaladt az udvarra.

Apa és Nagypapa odakint üldögéltek és beszélgettek, közben a poharukból kortyolgattak.

„Jó reggelt! Kérsz egy kis teát?” Nagypapa Ernesto felé nyújtotta a poharát.

Ernesto a csésze teára pillantott, majd pedig Nagypapára. Szerette volna megosztani vele, amit az Elemiben tanult. „Köszönöm, nem kérek, Nagypapa – felelte. – Az tanultam az egyházamban, hogy a tea, a kávé és a dohány nem tesz jót a testünknek. Azt szeretném tenni, amit Jézus vár tőlem.”

Apa elmosolyodott. „A mi családunk betartja a Bölcsesség szavát, de Nagypapa másban hisz, és ez rendben van így.”

„Köszönöm, hogy megosztottad velem, amiben hiszel – mondta Nagypapa Ernestónak. – Jó fiú vagy. Ihatsz egy kis meleg vizet, mint az apukád.” Nagypapa egy pohár vizet töltött Ernestónak a kannából.

ILLUSZTRÁLTÁ: MELISSA MANWILL KASHIWAGI

Ernesto belekortyolt. Boldognak érezte magát, mert helyesen döntött.

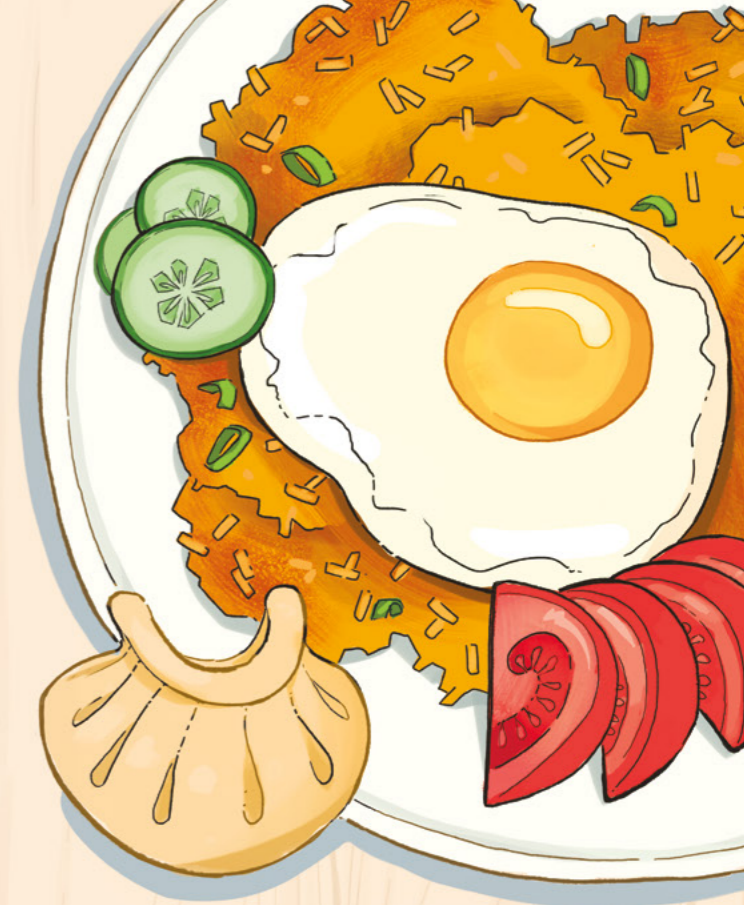
Ebédnél Ernesto a kedvenc ételeit ehette. Nagyi *nasi gorenget* készített, amely egy rizsből, tojásból, húsból és zöldségből álló étel. Annyira finom volt! Ernesto pedig örült, hogy beszélgethet Nagyiékkal, miközben ettek.

Délután a család együtt bújócskázott. Még Nagypapa és Nagymama is játszottak!

„Látlak a fa mögött, Ernesto!” – kiáltott Apa, miközben felé rohant. Ernesto nevetett, s próbált egérutat nyerni. Jó móka volt együtt játszani a családjával.

Aznap este mindenki Nagypapa köré gyűlt, miközben történeteket mesélt. Amikor Nagypapa befejezte, Ernestónak eszébe jutott, hogy még nem olvastak a szentírásokból.

Felpattant a székéről. „Rögtön jövök!”
Elszaladt a Mormon könyvéért. Amikor visszatért, megkérdezte: „Olvashatunk?”

„Örülök, hogy nem feledkeztél meg róla.” Anya elvette a könyvet Ernestótól, és a kedvenc verséhez lapozott. Hangosan felolvasta. Aztán mindannyian letérdeltek.

„Szeretnétek velünk együtt imádkozni?” – kérdezte Ernesto a nagyszüleit.

„Igen, az jó lenne” – felelte Nagyi, aki Nagypapával együtt letérdelt.

Apa mondta az imát. Megköszönte Mennyei Atyának, hogy családként együtt tölthetnek egy kis időt.

Az ima után Nagypapa megölelte Ernestót. „Jó, hogy a családod szokott imádkozni – mondta. – Örülök, hogy közel akartok lenni Istenhez. Ez segíteni fog, hogy a családotok erős maradjon.”

Ernestót melegség és béke töltötte el. Szívesen osztotta meg a hitelveit, melyeket nagyon szeretett, Nagymamával és Nagypapával, akiket szintén szeretett. ●

